

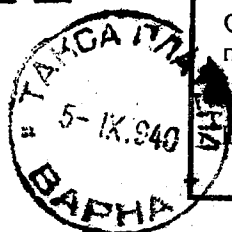
ХРИСТИЯНСКИ ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редакцията на в. „Хр. Защита“ ул. „Съборна“ № 31 — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до свещ. Илия Георгиевъ — същия адресъ.

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Политическиятъ отговорности.

Рѣки отъ мастило изписаха богословитѣ и философитѣ въ течение на столѣтия по въпроситѣ за детерминизма и свободната воля.

Никой не е отстъпилъ още отъ заетото положение и убежденията си. Напротивъ, всѣки се старае да убеди противника и наложи своето като абсолютна и неспорима истина.

Разискванията пѣкъ и речитѣ, произнесени отъ дветѣ страни, образуваха вълни отъ аргументации и красноречие и до скоро изглеждаха нескончаеми.

Зората на демокрацията, която е въ залъзъ и чиито рожби сж тия спорове, целящи да турятъ край или най-малко да уязвятъ бързия напредѣкъ и завоевания на авторитарнитѣ режими, не позволяваше подъ каквато и да е форма и предлогъ да се постави въпросътъ и за политическиятъ отговорности. Съ победата на великата френска революция отъ 1789 г. принципътъ за отговорноститѣ се наложи и легна като основа въ всички конституции и закони на ония народи, които решиха да скѣсатъ съ миналото.

Днесъ и дума не може да става за нѣкакъвъ социаленъ редъ или ново държавно устройство, колкото и незначително или незабелязано да е то, безъ да сж фиксирани отговорноститѣ на ръководящитѣ фактори.

Следователно, свободната воля, защищавана години подъ редъ отъ църквата и богословитѣ, най-после биде призната като критерий на личността. Освободи се съвестта отъ веригитѣ, въ които бѣ окована и се даде най-малко теоритично на човѣка възможността самъ да се признае господарь на себе си, на решениата и дѣлата си.

Отъ тогава насамъ всички закони се коватъ въ строгитѣ рамки на отговорноститѣ по всички частни или обществени въпроси и деяния. При все това, политическата отговорностъ е бивала замѣглявана, заобикаляна, отбѣгвана. Мнозина обичатъ да правятъ политика, да се радватъ на облагитѣ, що носи тя, но умѣло отбѣгватъ отговорноститѣ. Съ закони и закончета ограждатъ себе си и околнитѣ си. Постоянно търсятъ гаранции за личната си свобода, за свободата на действията си като политици и отговорни лица.

При днешнитѣ демократични и авторитарни режими въ свѣта наново се повдига този въпросъ и настойчиво се иска той да се уясни, като ясно и категорично се фиксиратъ отговорноститѣ за всички ония политически лица, които ръководятъ политическата мисль на страната и взиматъ решения, ангажиратъ престижа, интереситѣ и бждешето на единъ народъ. Въ наши дни интереситѣ на една велика нация, на демократична и свободололюбива Франция, споредъ достигнатитѣ до насъ телеграми, били проиграни. Днесъ, когато Франция се намира на такъвъ кръстопѣтъ, какъвто нейната история не помни, народътъ търси отговорнитѣ по-

литически лица, които я хвърлиха въ пропастьта. Думата ни е за г. Даладие, бившъ министъръ-председател, министъръ на войната и на външнитѣ работи, и за г. Кампинки, министъръ на морината. Тѣ сж вече изправени предъ сѣда да отговарятъ предъ нацията си за своитѣ дѣла. Конкретно не се знаятъ още обвиненията, които се преписватъ на тия голѣми водачи. Въ тая деликатна материя на политическиятъ отговорности не всѣки може да борави. Понеже се ангажира цѣлата нация, недоглежданията, късогледството и некадърността трѣбва да бждатъ изтъкнати и наказани. Който иска да играе политическа роля въ тия тежки и сѣдбоносни времена, трѣбва да знае, че носи отговорностъ предъ народа си и историята.

Речь произнесена отъ Н. Вир. Св. Варнен. и Преславски Митрополитъ г. г. Иосифъ при откриването на IX международна изложба въ гр. Варна (17.VIII 1940 г.)

Господа,
Всѣки човѣкъ съ раждането си започва да ползува създаденитѣ Божествени и обществени блага. Божественитѣ блага сж ония, за които никой измежду човѣцитѣ не би могълъ да свидетелствува, че сж дѣло на човѣшката воля. Божественитѣ блага сж неизбояеми. Това всѣки единъ отъ васъ добре знае, защото всѣки денъ и всѣки мигъ всички ние безпрепятствено ги ползваме. Тѣ сж, безъ които не можемъ, защото волята, която ги е създала, ако пожелае да ни ги отнеме, за насъ ще настѣпи явна смъртъ, поради невъзможността ни да ги пресъздадемъ. Цѣлиятъ свѣтъ представлява една вѣчно открита изложба на Божественитѣ блага. Дано всѣки има ясенъ погледъ да ги види и свѣтълъ умъ да ги уразумѣе.

Общественитѣ пѣкъ блага сж тия, които обществото, по силата на съществуващето у всички ни чувство за социаленъ животъ, създава, за да прави общия ни животъ по-радостенъ, по-свѣтълъ и по-щастливъ. Разучаването и ползването на Божественитѣ блага поражда у човѣка чувство на признателностъ и дългъ къмъ Бога. Опазването пѣкъ и ползването на общественитѣ блага създава у насъ чувства на признателностъ и дългъ къмъ обществото-създателъ.

Това е за отдѣлния човѣкъ. Народитѣ въ своето изграждане и съществуване, покрай Божественитѣ и собственитъ свои блага, ползватъ и международнитѣ такива, създавани презъ вѣковетѣ отъ гения и творческата мощъ на всички народи.

Ето защо, редомъ съ всички чувства у единъ народъ трѣбва да бждатъ подчертани и чувствата на признателностъ къмъ всички останали народи—творци на международнитѣ

блага. Това се постига най-успѣшно чрезъ устройването на международни изложби.

Имаме ли човѣци и народи съ такива чувства това значи, че имаме благородство и творческа мощъ, единственитѣ предпоставки за успѣхъ въ личния, националния и международния животъ.

Родната наша църква е имала всегашния стремежъ и е полагала всички усилия да развие въ пълнота тия чувства, както у отдѣлния българинъ, така и у цѣлия ни народъ. Църквата върши това така, защото тя винаги е живѣла и работила съ ясното съзнание, че е върховенъ институтъ на народната душа и Божественъ ваятель на българското сърдце.

Църквата има отговорностъ за недоброто и отрицателното, ако би се намѣрило такова у народната душа, но тя има и правото да се радва на добритѣ дѣла и голѣмитѣ постижения на българския духъ, защото въ просвѣщаването и възпитаването на този духъ, както въ миналото, така и сега, тя има, безспорно, сериозенъ дѣлъ.

Господа,

Международната изложба въ Варна е най-доброто свидетелство за ясното съзнание у нашия народъ за личенъ, националенъ и международенъ дългъ. Тя е най-доброто доказателство за съществуването на единъ всестранно просвѣтенъ, национално възпитанъ и творчески духъ у цѣлия народъ.

Ето защо въ този тъй тържественъ день, като представителъ на родната църква, идвамъ да взема дѣлъ въ общата радостъ, предавайки на всички благословието на Св. Църква за все голѣми и по-красиви постижения.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Спасете цивилизацията!

Безславенъ трагизмъ пълни днесъ свѣта. Мракъ и развала въ душитѣ цари. Заслѣпление... Нѣмота... Всичко мълчи и върши нѣщо. Умътъ—здравиятъ смисълъ—е безсиленъ да проумѣе що става... Но ще стане. Нерадостни явления... Безъ слънце животъ... безъ правда... безъ любовъ... безъ красота... Безъ съвестъ, чувство, срамъ, внимание. Вътрешна пустота... Злополучно време... Сурова неизвестностъ... Мракъ, тъмно було... Животъ въ живота съхне, вехне, тъмне... Красивото, чистото, идеалното постепенно се втвърдява. Нѣма радостъ, нѣма доволство, нѣма импулсъ... Нѣма поезия, нѣма романтика... Нѣма истински животъ човѣшки. Злото се е развихрило въ свѣта, на свѣта и надъ свѣта. Озлобение цари... Бомби и куршуми падатъ... Войни незапомнени и революции страхотни. Хладни, нечовѣшки настѣрания и закани. Аероплани и пожари, желѣзо и страхъ... Паметници и манастири се рушатъ... Гори свѣтътъ... Горятъ градове, села, фабрики, заводи. Суша и море трепери предъ силата на този, който мисли всичко да смѣте. Жажда, мрътъ, егизмъ... Тревоженъ моментъ... Самозабрава човѣшка!

Всичко добре замислено е лесно изпълнимо днесъ. Защото всички помагатъ на безчовѣчни цели и лично користолюбие. Законитѣ неписани, законитѣ етични сж само изсъхнали папируси, мумии, иероглифи, демотики, почти не съществуватъ, не животворятъ... Изсъхна доброто, що Христосъ посади. Християнство нѣма по свѣта. Християни нѣма вече. Християнитѣ не сж християни. Свѣтилищата сж пусти, както сж култи и душитѣ. Умраза незапомнена къмъ всички. Всичко се втвърдява, заради паритѣ, богатствата, разклатения блѣсъкъ свѣтовенъ, парадностъ, разкошъ, ситостъ, слава, честъ.

Висшиятъ законъ—небето—е забравенъ... Нѣма страхъ отъ Бога... защото нѣма Богъ днесъ. Животътъ шествува безъ животъ. Затова безславенъ и тъмногъстъ е трагизмътъ свѣтовенъ. Затова понятията за добро и право, дългъ и общностъ се

Не мога да не отбележа, че нашата радостъ презъ тази година е по-голѣма. Това се дължи на обстоятелството, че благородни, висококултурни и велики народи сж благоволили да ни посочатъ дѣлата на тѣхния гениаленъ духъ. Отъ тѣх ние ще се поучимъ, но не егостично, а да израстнемъ по-високо, за да можемъ да вложимъ повече въ съкровищницата на международнитѣ постижения.

На създадениятъ, устроителятъ и ръководителятъ на Варненската международна изложба молитствувамъ добро здраве и бодръ воля, за да успѣвършенствуватъ тая народополезно дѣло до такава степенъ, че да може народътъ ни, посочвайки чрезъ него развити до максимумъ своитѣ сили и дарования, съ достоинство да заеме едно отъ първитѣ мѣста въ областта както на духовната, така и на материалната култура.

подлагат на критика. Затова знания се употребяват за зло. Затова добри нрави и свобода сж каприз и слободия... авторитет, любов и право сж отживялици... Така е, когато се живее безъ Бога.

Небето тръпне предъ новото сурово недомислие. Редят се изненадитъ... чудесата, но ние, хората, не ги виждаме. Цѣли народи се губятъ... Троне се рушатъ... Материци се изгубватъ.

Човѣци—корона природна—спрете се до тукъ, опомнете се! Животътъ е нѣщо красиво. Пощадете това красиво! Животътъ човѣшки има целъ. Съвършенството е зададеното му мото. Да се върви все напредъ и все напредъ, отъ добро къмъ по-добро... Любовь и брат-

ство, поддръжка и защита на онеправданитъ и слабитъ да пълни сърдцата на всички. Единение, взаимность, миръ и съгласие да измѣстятъ суровото себелюбие и егоизъмъ. Балканътъ е балканъ силенъ, защото дървото само е слабо... Вѣтрътъ го прегъва... слънцето гори... Вѣбцитъ слаби и ластовицитъ не ни сдружено прогонватъ грабливата птица... Алчността на „силнитъ“ и „великитъ“ въ свѣта изсмукватъ соковетъ на индивида самъ. Съединението прави силата чутовна.

Човѣци, пощадете потъта и кръвта човѣшка! Не рушете това, което благородниятъ трудъ създаде! Спасете дарътъ небесенъ — цивилизацията ваша!

Протоиерей Д. Андреевъ.

СЪВЕТИ КЪМЪ МЛАДЕНЪТА.

(по случай настѣпващата нова учебна година).

Животътъ на всѣки човѣкъ е дълъгъ процесъ на развитие. Бавежътъ зависи отъ редъ условия и обстоятелства, лежащи внѣ отъ човѣка. Прогресътъ зависи отъ човѣка. Човѣкътъ е сила, но не автоматъ. Той се явява на жизненото попреще като ратникъ, който или трѣбва да надвие, или да падне или загине. Идеалътъ му щастие, благо, хармония... постига бавно, съ търпение. Опитъ, сръчностъ, знание му сж нуждни. И тия последнитъ могатъ да се иматъ винаги **гратисъ**. Има свѣтовни майстори, които сж завещали ценноститъ на човѣшкия духъ. Нѣщо повече, благодарение на гениалния Гутенбергъ, всичко е нанесено на книга. Печатната книга е най-голѣмиятъ даръ за насъ, човѣцитъ, отъ великитъ човѣци, отъ миналото. Книгата, четмото, писмото е даръ Божи. Книгата е най-голѣмото благо на земята. Чрезъ книгата — четенето, човѣкътъ опознава близката и далечна действителность, реалния миръ и отвлѣчения. Непрекъснатата обмѣна на мисли усилва погледа, разширява ума, привежда въ хармония всичко, дава сила, създава мирогледъ. Безъ това човѣкъ остава самъ, тъменъ, загубенъ, слабъ. Чрезъ четене човѣкъ влиза въ общение съ великитъ умо-ве. Но при едно условие. Нуженъ е

трудъ. Пятътъ на самообразование е дълъгъ и мъченъ. Въ древния миръ живѣлъ прочутиятъ математикъ Евклидъ. Запитанъ веднажъ, нѣма ли нѣкакъвъ лесенъ начинъ, безъ трудъ Птоломеевия царски наследникъ да усвои математиката, отговорилъ — нѣма. Както за физическитъ сили е нужна гимнастика, така и за душевното развитие духовна гимнастика — четене. Книгата е която сочи пѣтя и води човѣка къмъ всемирното братство — вѣченъ миръ на земята. Тя е духовенъ моторъ... духовенъ пробивъ. Безъ четене духовнитъ ценности плесеняватъ. Книгата, четенето спиратъ житейския влакъ въ опаснитъ завои.

Сждбата на всѣки човѣкъ, всѣко общество по пѣтя на своето развитие е въ неговитъ ржце. Нуженъ е само трудъ, и то трудъ разуменъ. Четенето е и деликатно изкуство. Това е операция безъ ножъ. Нека никога не се забравя, че всѣкога е имало две литератури — една похабена, сензационална, временна, и друга положителна, добра, чиста. Нека не се забравя, че по пѣтя на нашето самообразование се изпрѣчватъ метеори, планети и недвижими звезди. Всички свѣтятъ, но нѣкои временно, пленително. Пишатъ се и се четатъ и добри и лоши книги. Лошитъ книги сж умственна отрова. Отровениятъ умствено човѣкъ е глупецъ. Който пише за глупци, има винаги четци, казва поговорката. А ние добавяме, по-добре да не знаемъ да четемъ, щомъ не знаемъ що да четемъ.

Оттукъ почватъ нашитъ съвети къмъ нашата учаща се младежъ.

Какво трѣбва за вашето самоиздигане, самообразование да предприемете за въ бждеще? Какво начало ще следва да поставите? По кой пѣтъ ще трѣбва да тръгнете? Що ви е нужно и кое ще търсите? Това, което е нищо, или това, което е нѣщо? Материалното или духовното? Това което е свършено или това, което нѣма край. Това, което се повтаря, или това, което е безконечно. Материализмътъ си каза своята последна дума. Той се изказа по молекулярното движение на веществата, за атомитъ и електронитъ, за мировото действие на електромагнетизма. Но той нито дума не каза за началото, за основата за материята отъ где се е взела тя, кой е далъ първиятъ тласкъ

сбяването на монастира като музей е и създаването на една обща градоустройствена обстановка за цѣлата монастирска област. Тукъ ще трѣбва да се разреши въпросътъ за създаване на туристически и лѣтoviщненъ центъръ, хотели, почивни станции, ресторанти и др.; свързване постницитъ съ монастира чрезъ единъ религиозенъ и мистиченъ паркъ и даване по-достъпенъ характеръ на цѣлата област; организация на монастирското стопанство въ единъ модеренъ стопански центъръ.

Това сж по-сжщественитъ въпроси, които може да се поставятъ за разрешение отъ днешната монастирска управа, която е дала вече много доказателства за едно здраво и культурно отношение къмъ нуждитъ и задачитъ на тоя прѣвъ български паметникъ. Ние мислимъ, че тѣхното разрешение ще допринесе за хилядогодишния празникъ на монастира, който е едновременно и български празникъ.

(Изъ в. „Зора“.)

Хилядогодишнината на Рилския манастиръ.

Български националенъ паметникъ и музей.

Презъ 1946 г. Рилската св. обителъ ще отпразднува хилядогодишнината отъ смъртта на св. Иванъ Рилски. Празникътъ ще надхвърли границитъ на България. Пренасянето на свети Ивановитъ мощи отъ Рила въ София, Маджарско, Търново и най-последъ въ Рилския манастиръ спомогнало да се прѣснатъ на широко веститъ за живота, дѣлата и чудесата на тоя покровителъ на българския народъ. Презъ време на турското робство манастирътъ не е престаналъ да бжде свѣтилникъ, който постоянно прѣска духовна и национална култура на роденъ езикъ, центъръ на българщината, пазителъ на художествени и духовни ценности.

Манастирътъ св. Ив. Рилски е най-запазениятъ и най-значителниятъ паметникъ на българската архитектура отъ срѣдата на XIV вѣкъ. По-голѣмата частъ отъ сегашнитъ постройки сж отъ началото на XIX вѣкъ, възстановени следъ пожара презъ 1833 година отъ българския майсторъ Павелъ (роденъ въ с. Криминъ, костурско). Черковата е въ стара кръстовидна форма съ куполъ, а фрескитъ и иконостаса сж отъ самоковски майстори.

Отъ началото на XIX вѣкъ манастирътъ почти не е претърпѣлъ промѣни. Днесъ известни втрешни и внѣшни реставрации и трансформации сж необходими. Новото време поставя за всѣки институтъ, а най-много за ония, които боравятъ съ духътъ—нови задачи. То изисква едно групиране на духовнитъ ценности. Модерниятъ човѣкъ вече не ги търси, ако не му се представятъ готови, систематизирани.

Въ, тоя смисълъ Рилскиятъ манастиръ ще разреши важна культурна задача, ако се обособи повече или напълно като

музей на българската култура и изкуство.

Единъ архитектуренъ паметникъ съ такава ценностъ не може да бжде използванъ за хотелъ: подложенъ е на постоянни разрушения, случайни и непроучени поправки и преобразувания, чести преобоядисвания, които ни отдалечаватъ отъ първичния му видъ.

Всички помѣщения, съ изключение на нужнитъ за самия манастиръ, трѣбва да се развиятъ като изложбени зали; създаване на археологически и етнографски музей, картинни галерии, музей на българската книга (ржкописи, документи, хрисовули, старопечатни издания и др.), отдѣлни стаи съ определенъ български стилъ и характеръ (Карловски, Търновски и др.).

Рилскиятъ манастиръ, обособенъ като музей, ще може да представи на поклонницитъ и посетителите въ най-хубавия декоръ цѣлата българска история, култура и изкуство.

Рилскиятъ манастиръ, обаче не е само старина, той е и активенъ религиозенъ институтъ. Като таквъ той може да развие една нова культурна и строителна политика, която да бжде изразъ на днешното време. Това е често явление въ западно-европейскитъ абатства, които се се строятъ въ продължение на вѣкове и където всѣка епоха е оставила отпечатанъ своя стилъ и школа.

Въ непосредствена връзка съ обо-

Евангелската жена избличена въ грѣхъ отъ човѣци и оправдана отъ Спасителя

„А Иисусъ отиде на Елеонската планина. И на заранята пакъ дойде въ храма, и всичкитъ народъ дохождаше при Него. А Той седна и ги поучаваше. Тогава книжницитъ и фарисеитъ доведоха при Него една жена, уловена въ прелюбодейство и като я поставиха насрѣдъ, рекоха Му: „Учителю, тая жена биде хваната въ самото прелюбодейство, а Мойсей ни е заповѣдалъ въ закона таква съ камъни да убиваме, Ти, прочее, какво казвашъ?“

Казвахъ това, за да Го изкушаватъ, та да иматъ съ какво да Го обвиняватъ. А Иисусъ се наведе надолу и пишеше съ прѣстъ по земята, безъ да обръща на тѣхъ внимание. А като настоявахъ да Го запитватъ, Той се поизправи и имъ рече: „Който отъ васъ е безъ грѣхъ, нека първи хвърли камъкъ върху нея“. И пакъ се наведе надолу и пишеше по земята.

А тѣ, като чува това, и понеже съвестта ги борѣше, взеха да си разотиватъ единъ следъ другъ, начевайки отъ по-старитъ, та до последнитъ. И остана Иисусъ самъ и жената, която стоеше насрѣдъ.

Като се поизправи и не видѣ никого, освенъ жената, Иисусъ ѝ рече: „Жено, где сж твоитъ обвинители? Никой ли не те осжди?“ Тя отговори: „Никой, Господи!“ Иисусъ ѝ рече: „И азъ не те осждамъ. Иди си и недей вече грѣши!“

(Иоанъ 8:1—11)

Коя си ти нещастна, избличена въ порокъ, достойна за смъртъ? Какво те е довѣло на пѣтя на грѣха? Възпитанието ли, което не ти е дало сили на волята да устоишъ противъ съблазньта? Примѣрътъ на възпитателитъ ли, които сами питаели въ себе си разклатени понятия за нрав-

ствеността? Ведността ли, която те е заставила да търсишъ парче хлѣбъ по пѣтя на грѣха? Страданията отъ гладъ, студенината на твоитъ братя, сестри, децата ли сж тѣ побудили да се отклонишъ на страна отъ пѣтя на добродетельта, за да облекчишъ страданията имъ?

Твоята развратна майка ли те е хвърлила съ своитъ ржце въ мръсната тиня на срама още въ днитъ на твоята млада невинность? Пороченъ мъжъ ли съ своето поведение е ослѣпилъ твоего сърдце и ревността въ тебе се е измѣнила къмъ него? Или пѣкъ буйната млада страсть те е заставила да повѣришъ на излъстителя и ти, подхлъзвайки се, си паднала по-низко и по-низко?

При погледа върху тебе още единъ печаленъ въпросъ: отъ къде ти си изведена на явенъ сждъ? Отъ дома ли, гдето се измъчватъ въ нужда и калъ, подобни на тебе жертви на порока, или отъ дома, гдето ти, благодарение на своя порокъ, си била заобиколена съ блѣсъкъ, разкошъ?

Ако се предположи последното, то може да се запита, где е она, съ когото ти си попаднала въ грѣхъ? Защо заедно съ тебе не водятъ и него на сждъ? Защо той не се е явилъ за облекчение на твоитъ сегашни страдания? Той те облича въ коприна и кадифе и окръжава съ слугиня, която ти е въздавала внѣшна почитъ и се е подчинявала на твоитъ разпореджения.

Той е добъръ въ други отношения: той е далечъ отъ обидата на слабия; той бърза за помощъ на нуждающия се; той се прониква отъ скръбъ при вестта за постигналото

нѣкого си нещастие.

И обществото го е знаело като добъръ човѣкъ, изпълнителъ на своитъ задължения, гостоприемецъ. Нима само веднажъ е имало у него събрание отъ човѣци, заемащи високи постове въ държавата; събрание отъ човѣци, които се считатъ умни и добри, които отъ уважение къмъ хазаина въ приемната сж ти отдавали честь, беседвали съ тебе, а срещайки те на улицата, обръщали се на друга страна, като съ това сж желали да покажатъ себе си предъ свѣта, че сж честни, че нѣматъ нищо общо съ тебе?

А какво е побудило сега тия лица, които те съпровождатъ, да те предадатъ на публично наказание? Не желанието ли публично да възхвалятъ себе си, че тѣ до такава степенъ сж нравствени, че се възмушаватъ отъ грѣха, на който ти се предала и че тѣ не сж като другитъ човѣци—прелюбодей. Лицемерии! Не сте ли произнасяли лъстиви думи къмъ жени съ такава поведение на пиръ въ къщата, въ която тѣ живѣятъ? Какво сега побужда она вашъ езикъ да произнася думи, които служатъ за изразъ на омерзение къмъ поведението ѝ, къмъ нея, ако още не желанието да се отмъсти, да се причини безчестие на нейния възлюбенъ, къмъ когото ви питае ненавистъ?

на нейното движение и за развој, на скрититѣ въ нея сили и пр. и пр. нѣща. Това ли е положителното знание, което днес се промѣни? Материализмътъ отрече това което вчера считаше за аксиома.

Прегледайте старитѣ теории на Канта и Лапласа, Фая, Лайеля, еволюцията на Дарвина, геологичната хипотеза на Карла, Фохта, Хекеля и др. Тази наука, която забравя най-простата азбучна истина, че всичко почва отъ „А“, всичко що съществува въ свѣта има начало, основа, има причина за своето битие, че нищо не се създадо само по себе си, че движението безъ първопричина не може да се яви, че силата предполага предшестващата сила, че материята е мъртва и несамодѣятелна, че нѣма животъ безъ животъ (Отпе vivum ex vivum)—тази наука е истината, която отрича свръсвѣтовното, свръхприродното, свръхчовѣшкото — първопричината—Бога? Тази ли наука ще трѣбва да изучаваме, която не обяснява всичко що е чудесно, непостижимо и тайнствено въ свѣта — обяснявайки го и наричайки го „афекти“, „самовнушение“, „питалогия“, „халюцинация“, „нервни психологични про-

цеси“, „срѣдновѣковни суевѣрия“, „бабини и попски приказки“? Тази ли наука, която създава религиозни системи и теории, примѣсени съ нихилизъмъ, декаденство, масонство, култъ на античното езичество, разни тенденции подсладени съ егоизъмъ, свобода, лъжа и измама и др? Която сочи за образи и идеали лица далечъ не такива.

Деца, бждете благоразумни и внимателни! Не се гответе за полуграмотни — едностранчиво подготвени младежи, клѣвнали връхчетата отъ съвременнитѣ перли на развратната литература. Вслушвайте се въ свѣтитѣ на вашитѣ учители, родители и наставници! Изберете си идеалъ. Взрейте се въ идеала си, въ собствените си идеали! Ние ви сочимъ, като единственъ идеаленъ образъ, колоса въ вѣковетѣ Христа. Исусъ е добъръ другаръ, искренъ приятел, ученъ учител, вѣренъ ръководител и наставникъ. Примѣрътъ му най-мощно и сигурно ще ви повлияе и направи синове на свѣтлината. Изучете го и му подражайте за да се издигнете предъ себе си, рода си.

Станете ново поколѣние, начало на ново поколѣние.

Свещ. Стефанъ п. Юрдановъ.

Наложително предупреждение.

Не вѣрваме да има нѣкой още да се съмнява, че въ най-близко бждеще Южна Добруджа ще бжде включена въ границитѣ на свободна България.

Въ българска Добруджа ще стѣпи най-напредъ кракътъ на българската армия. Следъ нея ще отидатъ представителитѣ на българското правителство. И постепенно въ непродължително време всички служби на държавната администрация ще бждатъ заети отъ българи. На свой редъ и светата православна българска църква ще се погрижи за религиозния животъ на новоосвободенитѣ родни братя въ Добруджа. Защото, знаемъ, че като си отидатъ духовнитѣ служители на съседката ни Ромъния, въ Добруджа нѣма да остане нито единъ почти български свещеникъ. Затова тамъ ще бждатъ изпратени и свещеници преди всичко отъ клира на Вар-

ненската и Преславска епархия — за оная частъ отъ Южна Добруджа, която бѣше съставна частъ на тая епархия, а въ другата, която бѣше частъ отъ Доростолската и Червенска епархия, ще бждатъ изпратени свещеници отъ последната.

Този близъкъ день ни налага едно наложително предупреждение къмъ всички, които сж избрани и удостоени да занесатъ и оповестятъ благата вѣсть на свободата за поробенитѣ до сега наши братя въ Добруджа. Представителитѣ и служителитѣ на военната, административната, сѣдебната, духовната и стопанската властъ на България, които първи ще отидатъ между роднитѣ си братя въ Добруджа, ще иматъ за задача да приобщатъ тия наши братя наново къмъ живота на свободна и обновена България. Следъ като се изживѣятъ днитѣ на голѣмата ра-

достъ и тържествата по случай освобождението на Добруджа, ще се пристѣпи къмъ творческа и възстановителна работа. Тамъ ще бждемъ посрещнати отъ две поколѣния, съ които ние сме свѣрзани отъ предивоенното време, които сж се учили и възпитавали заедно съ насъ, които заедно съ насъ сж водили епичнитѣ борби за нашето национално обединение, и които познаватъ и насъ и България и ни обичатъ и чакатъ съ непоколебима вѣра и твърдо упование новия свободенъ животъ. Отъ тѣхъ ние ще получимъ всичкото съдействие и подкрепа за новия животъ, който ще творимъ тамъ. Ние нѣмаме нужда да увѣряваме тия стари поколѣния въ нашитѣ братски чувства къмъ тѣхъ. Но ние ще намѣримъ тамъ и едно ново поколѣние, родено подъ чужда властъ, учено и възпитано отъ чужди учители, видѣло чужда култура и духовна и свѣтска. Това ново поколѣние ще чака отъ насъ да види разликата между чуждото и родното, разлика, за която то е слушало отъ своитѣ родители и по-стари сънародници. Разлика, която то е идеализирало и очаквало да види единъ день, когато изгрѣе слънцето на свободата надъ златна Добруджа, когато тя стане пакъ българска, както и преди. Цѣлата наша дейностъ въ новоосвободена Добруджа, всичкитѣ ни трудове и старания, всичкитѣ ни умения и способности трѣбва да бждатъ проявени въ такава форма и свѣтлина, че новото поколѣние да види наистина въ наше лице освободители братя, съ чието съдействие то ще се види призовано за новъ радостенъ, волентъ, творчески и осмисленъ животъ. Затова намъ се налага да си спомнимъ думитѣ на светото евангелие.

„И народътъ питаше Иоана кръстителъ и казваше: какво тогава да правимъ? Той имъ отговори и рече: който има две дрехи, нека даде ономува, който

нѣма; и който има храна, нека прави сжщото.“

„Дойдоха митаритѣ да се кръстятъ и му рекоха: учителю, какво да правимъ? А той имъ отговори: не изисквайте нищо повече отъ това, що ви е опредѣлено.“

„Питаха го тъй сжщо и войници и казваха: а ние какво да правимъ? И рече имъ: никога не притѣснявайте, не клеветете и задоволявайте се съ вашитѣ заплати.“

Знаемъ какво сж видѣли до сега нашитѣ родни братя въ Добруджа. Нека ние имъ покажемъ сега, особено на новото поколѣние, що значи своя родна държава, свое управление, своя църква. Нека то почувствува чрезъ нашето служение тамъ довѣрие и любовъ къмъ представителитѣ и служителитѣ на Българската държава, да разбере, че последната е родна майка за всички българи, кждето и да се намиратъ тѣ и че винаги тя е мислила за тѣхъ и за тѣхната свобода и добруване. Ние трѣбва да се проявимъ не като бюрократи и господари, на които народътъ е длъженъ да слугува, а като служители на народъ и държава за благо на всички. Честно, усърдно, добросъвестно и безкористно служене се иска отъ утрешнитѣ държавни, църковни и обществени служители въ Добруджа.

Етнически граници.

Къмъ края на Общоевропейската война, мнозина етнолози и безпристрастни историци, виждайки късогледството и лакомията на нѣкои политики отъ воюващитѣ и въ послѣдствие победители страни, помислиха за сѣдбата на ония малцинства, които ще попаднатъ въ тѣхнитѣ страни.

Помжчиха се да изнамерятъ нѣкоя формула, която да задоволи победителя и успокои роба.

Какъвъ режимъ да се наложи на тия малцинства, та никога вече да не помислятъ за братята си отвѣдъ границата?

Следъ 22 год. опитъ на насилия и денационализация, на грабежъ и

Лжа се, има друга причина, която ви е подбудила да се похвалитѣ съ мнима ревностъ къмъ изпълнение на Божия Законъ, причина, която ви е подбудила да извлѣчете на позорно наказание жената за грѣхъ, въ който вие само не можете да се признаете за невинни.

Да се явите за ревнители на закона сж ви подбудили нито омерзено кѣмъ порока прелюбодеяние, нито злобата кѣмъ тая грѣшница, нито отмъщението кѣмъ любимия неинъ човѣкъ, но злобата кѣмъ она, който не е виновенъ въ нищо.

На земята се е явилъ Учителъ, който е очудвалъ съ своята проповѣдь цѣлия свѣтъ. Учението му диша съ правда и любовъ кѣмъ цѣлото човѣчество. Земята до Него не е виждала законодатель, който да може въ своитѣ решения съ такъвъ чуденъ начинъ да съчетае, тъй както никому измежду човѣцитѣ не сж известни дълбочинитѣ на нещото сѣрдце и само единъ Богъ е най-голѣмъ отъ сѣрдцето ни и всичко знае.

Небесниятъ Учителъ възвестилъ на свѣта че книжницитѣ и фарисеитѣ, тъй прославени отъ човѣцитѣ за своитѣ добродетели, сж лицемѣри, които се оприличаватъ на гробници, отвън красиви, а вътре сж изпълнени съ зловоние. Но и въ фарисеитѣ всевидящата премъд-

ростъ на Учителя указала на народа на едни полезни черти на тѣхното учение: „Всичко, което тѣ ви заповѣдватъ да пазите, говори Спасителя, пазете, но не постѣпвайте споредъ дѣлата имъ.“ (Мат. 23:3). Отнасяйки се строго къмъ считащитѣ себе си за фарисейски праведници, Той въ сжщото време се обявява приятел на митаритѣ и грѣшницитѣ, които, вследствие на учението Му, ставатъ най-добри, по-нравствени, най-послед образецъ за другитѣ.

Злобата кѣмъ божествения Сърдцеведецъ подбужда книжницитѣ и фарисеитѣ, мнимитѣ ревнители на закона, да уловятъ жената и я представятъ на сѣдъ предъ Него съ следнитѣ лукави думи: „Учителю, тая жена е изобличена въ прелюбодеяние. Въ нашия законъ е казано, че таква трѣбва да се убиватъ съ камъни. Какво ще кажешъ Ти?“

Злобнитѣ шеславни мждреци, съ нескривана радостъ и нахалство Му предлагатъ тоя въпросъ, като се надяватъ да Го уловятъ въ думи и изобличатъ.

Ако Той каже, мислитѣ, че следва да се изпълни закона на Мойсея, то въ такъвъ случай, Той ще се окаже, че е противникъ на Римската властъ, и предъ народа ще може да Го обвинятъ въ жестокостъ, а ако

каже, че трѣбва да се прости, то тогава може да Го изложатъ, като такъвъ, който пристѣпва закона на Мойсея и не е противникъ на разврата. Така коварната злоба понѣкога подвежда справедливия човѣкъ да извърши нѣщо си крайно сурово, а мекосърдечния човѣкъ подвежда къмъ прѣстѣпна снизходителностъ.

Небесниятъ Учителъ е въ храма. Фарисеитѣ водятъ нещастната грѣшница на сѣдъ въ храма. . . Жестоки човѣци! Кжде водите нещастната да измъчва душата и тѣлото ѝ? Храмътъ за нея е билъ единственото мѣсто въ свѣта, гдето, като е останало неизранено жгълче въ човѣшкото ѝ сѣрдце, може да се освѣтлява отъ светинята; тукъ тя, колѣнопреклонно и паднала на лице, изливала предъ Бога своята молитва за помилване. Пощадете ме, говори тя съ своя погледъ, Вие, които сами сте причина за мое падение, пощадете ме, Вие, които справедливостта изиска да се каже, не всѣкога и не къмъ всички сте жестоки. Пъкъ и отъ Васъ азъ не веднажъ съмъ слушала проповѣдь за много добрини. Но книжницитѣ и фарисеитѣ не я пощадяватъ; тѣ жадуватъ за отмъщение не за нея, а за Господа. Кѣмъ Него тѣ насила водятъ тая жена.

Когато фарисеитѣ я довели на

срѣдата на храма и се обърнали къмъ Спасителя съ означения въпросъ, Исусъ Христосъ се навелъ и почналъ съ прѣста си да пише нѣщо на земята.

Фарисеитѣ, изобличители на жената въ съблазнителенъ грѣхъ! Кжде Вие сте я довели на сѣдъ? Ако и въ обикновенитѣ домове за такъвъ съблазнителенъ грѣхъ, като се щади чувството на обвинената, сѣдятъ при затворени врати, защо Вие, доможайки да се убие съ камъни, искате отъ коренъ да изтрѣните отъ нея чувството на срамежливостъ предъ сѣдията въ обществения храмъ посрѣдъ множество народъ? Храмътъ е училище на благочестието. Тамъ не се показватъ за поучение душевнитѣ нечистоти, за да не би нѣкой да се замърси отъ тѣхъ. Съблазнителнитѣ грѣхове, като рана на душата, се откриватъ въ храма само на себе предъ духовникъ въ време на изповѣдь, гдето само въ очитѣ на Бога тѣ се омиватъ съ съ слзи на покаяние. Защо вие подлютятъ тия рани, като причиняватъ нетърпима болка на страдащия отъ тѣхъ и заразяватъ съ нравствено зловоние тукъ присѣтстващитѣ? Има ли у Васъ срамъ, когато поставяте на открито да се вижда въ това свѣто мѣсто нравствената калъ?

Следва.

ограничения, днес наново се поддигна този въпрос.

Сенъ-жерменският и другите договори гарантираха имъ свободата, училищата, църквите и пр. . . , обаче никой не ги приложи и тѣ си останаха мъртва написана книга.

Конференции много се състояха, купища оплаквания се депозираха при О. Н. и пр., резултата нула: „Това е наша вътрешна работа“. Не се месете въ нашитѣ вътрешни работи. Ето отговора.

Много сълзи рони роба и много отрова глътна. Други, неможейки да понесат материалното си разорение, стиснаха очи и напуснаха роднитѣ си мѣста, поемайки пѣтя на неизвестността и страданията—бѣжанията.

Разбиранията на победителитѣ бѣха и сж отречени отъ живота.

Това не попрѣчи преди 2 години г. Рузвелтъ да каже, че въпроса на националиститѣ въ Европа е билъ доста задоволително разрешенъ. Малцинствата да се примирятъ съ сѣдбата си, за да не станатъ причина за нови смущения и да не турятъ въ опасностъ мира.

Тѣкмо въ това време на кипежъ и недоговорства, излѣзе отъ печатъ книгата на френския етнологъ, проф. George Montandon, специалистъ по народноститѣ граници, въ която признава, че оная граница е естествена, която е естествена и географически. Но, понеже не винаги отговаряла на естественитѣ граници, формулира тая теория:

„Географската граница, трѣбва да обхваща нѣщо конкретно; тя трѣбва съ други думи да съответствува на етническата граница“.

Тамъ, обаче, гдето пограничното население е смѣсено и на доста компактни маси, отъ едната и другата страна, френския етнологъ предложилъ размѣна на населението.

Сжщата теория тоя етнологъ разви и въ Лозанската конференция на националиститѣ и представи меморандумъ „Национални принципи за създаване на траенъ миръ“, само и само да спаси положението на победителитѣ, които се бѣха забравили въ своитѣ претенции. Размѣна на населението! Ето повика на благодетелствуванитѣ отъ миналитѣ войни. Тоя принципъ билъ спасителенъ за тѣхъ, защото ималъ за целъ етническа хомогеностъ.

Турцитѣ и гърцитѣ въ 1923 год. сж го приложили, казватъ тѣ, и далъ добри резултати. Отъ известно време го прилагали германцитѣ и италианцитѣ — защо да не го приложимъ и ние, сѣседитѣ на България, спрямо българитѣ, живущи тамъ, не по тѣхна воля и желания, разбира се!?

Идния брой ще кажемъ защо този принципъ не може се приложи спрямо българитѣ живущи въ Добруджа.

Изъ чуждия печатъ.

Япония — Въ една мисионерска скорошна конференция Кагава е декларира следното:

„Бихъ желалъ да ви обърна вниманието върху едно твърде много важно събитие. Работницитѣ сж твърде много заети и уморени, за да могатъ да дойдатъ на църква, но селенитѣ сж жадни да слушатъ Христовото евангелие. Това положение трѣбва да използваме, за да вкоренимъ дълбоко християнството въ Япония, което ще се отрази твърде благоприятно върху цѣлия общественъ животъ.“

Азъ отъ много години отъ време на време проповѣдвамъ въ централната молилна въ Токио, сѣседна съ университетта, и по този начинъ спечелихъ много студенти за християнското учение. Но отъ 1930 г., откакто комунизмътъ започна да си пробива пѣтя между тѣхъ, почнаха да ставатъ индиферентни. Отъ миналата година, обаче, услонията се промѣниха и азъ забелязвамъ, че християнскиятъ идеалъ е добре дошелъ. Духътъ въ колежитѣ и въ универси-

тетитѣ се коренно видоизмѣни и видоизмѣнява... Отъ началото на 1940 г. японската нация се видоизмѣни, разбирайки да има сборникъ отъ висша нравственостъ. Събужда се японското съзнание—нѣщо, което трѣбва да ни насърчи въ нашето дѣло—християнизирание на Япония“.

С. С. С. Р. — При всѣка девизия имало аташирана подвижна печатница. Всѣки полкъ и често пѣти всѣки батальонъ си иматъ собственъ вестникъ, независимо отъ устната неспираща пропаганда на комисаритѣ.

Често противорелигиозната пропаганда, било въ Полша, било презъ време на Финландската война, е играла една първостепенна роля, тѣй като тия две страни сж били представени на частитѣ като „роби на капитала и на поповетѣ“. Всичко това съ целъ да се подсили водената борба противъ религията.

Ромъния—За министъръ на пропагандата и печата е назначенъ проф. Никифоръ Крайникъ. Професоръ при Букорешкия богословски факултетъ, известенъ съ своята дълбоко богословска мисълъ. Голѣмъ писателъ, авторъ на много богословски и литературни произведения. Членъ на ромънската академия на наукитѣ. Голѣмъ познавачъ на болкитѣ и страданията на църквата. Добъръ приятелъ на българитѣ.

Година подъ редъ православната и католическата църква биха тревоги, предупреждаваха да се пазятъ всички отъ масонската напасть. Мнозина ни считатъ ретрогради и какви ли не още, когато пишехме и говорѣхме, че масонството е еврейска антинационална и антицърковна организация, че водачитѣ ѝ отъ 33-та степенъ сж въ неизвестностъ и че предъ нищо не се спиратъ, за да постигнатъ идеалитѣ на израиля, забулени, че и най-прозорливитѣ хора, ако не сж предупредени за опасността, що ги дебне, се увѣжчатъ.

Преди нѣколко години изпаднахме въ деликатно положение спрямо висшата духовна власть, когато изнесохме нѣкои факти противъ масонството, упрѣквайки нѣкои наши политици и общественици, че вкарватъ вълка въ кошарата. Днесъ сме на чисто. Всички държави обявиха масонството опасна за държавата организация, закриха ложитѣ имъ, конфискуваха имотитѣ имъ и ги поставиха вѣнъ отъ законитѣ.

И въ този случай църквата подчертава, че е вѣренъ стражъ на България и на християнитѣ си. Сега е редътъ на ротарианството — друга една организация, за която ще си кажемъ думата въ следнитѣ броеве, за да изпълнимъ дълга си, като свободна народна и църковна трибуна.

Прот. П. Икономовъ

Отъ тукъ отъ тамъ.

Стоманени писма. — Безспорно е, че никога не се е писало толкова много, както презъ нашитѣ дни, особено следъ откриването на печатницата.

Милиарди тонове хартия сж вече изписани. Съкровищница отъ мисли и разсѣждения.

Времето обаче руши, и следъ нѣколко хилядолѣтия никой не знае какво ще остане.

Древнитѣ вавилонци и гърци сж писали по-малко, обаче на по-твърди предмети като керемиди или тухли покрити съ воскъ. Разкопкитѣ ни убеждаватъ, че тоя родъ „хартия“ е много по-трайна, и благодарение на тѣхъ се скърпи историята.

Изглежда, че въ скоро време и ние ще имаме възможността да пишемъ направо върху стоманени листа. Въмѣсто съ перо ще си служимъ съ едно остро ножче, направено отъ най-твърдия металъ (фолфрама), свързано съ единъ слабъ електрически токъ. Стоманата, подъ влиянието на електрическия токъ,

омеква и лесно може да се пише по нея. Тая работа била твърде лека и приятна, само че искала повече време, отколкото кога пишемъ на хартия.

Най-скжпата монета въ свѣта е драхмата отъ Сиракуза, която е била заплата съ 50,000 долара.

Съобщава прот. П. Икономовъ

Изъ живота на Епархията.

Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ ни Архиерей, заедно съ Негово Преосвещенство Епископа Харитона, ректорътъ на Софийската духовна семинария, на 29 юлий т. г., е посетилъ Троянската св. обител, а на следния денъ пристигнаха въ Варна. На 31 юлий Архиереятъ ни взе участие въ заседанието на областния комитетъ за обществено подпомагане въ градъ Шуменъ. На следния денъ Негово Високопреосвещенство посети градъ Провадия, кждето заедно съ общинския съветъ сж обсъдили въпроса за започване строежа на провадийската гимназия. На Илинденъ Негово Високопреосвещенство отслужи божествена служба въ варненската църква „Св. Пророкъ Илия“, следъ което въ катедралата отслужи панихида за починалитѣ илленденци. На вечернята въ сжбота—3 августъ—Негово Високопреосвещенство се черкува въ манастира „Св. Константинъ и Елена“, кждето присѣтствува сжшо и Негово Високопреосвещенство св. Ловчанскиятъ Митрополитъ г. г. Филаретъ.

На 11 августъ Негово Високопреосвещенство епархийскиятъ ни архиерей извърши божествена служба въ катедралата и ржкоположи въ дяконски чинъ кандидата за свещеникъ въ с. Добри Войниково, Шуменско. На 13 с. м. Архиереятъ председателствува заседанието на епархийския духовенъ съветъ. Сжщиятъ денъ той биде посетенъ отъ г. Главния секретаръ на Министерството на вътрешнитѣ работи. На следния денъ

Негово Високопреосвещенство прие мѣ посетители, а на 15 августъ биде посетенъ отъ г. Директора на Народното здраве.

На 17 августъ въ Варненския на роденъ театъръ стана тържественото откриване на международната изложба, по който случай Негово Високопреосвещенство произнесе слово за значението на изложбата. На друго мѣсто въ вестника помѣстваме сжщото слово на Негово Високопреосвещенство. На 11 часа преди обѣдъ Негово Високопреосвещенство извърши освещаването на новитѣ палати на Варненската международна изложба.

На 18 августъ Архиереятъ се черкува въ катедралата, кждето бѣ и на празника Преображение Господне и извърши панихида за падналитѣ въ преобразенското въстание. Него денъ св. Ловчанския Митрополитъ Негово Високопреосвещенство г. г. Филаретъ служи въ храма „Св. Николай“ и ржкоположи въ свещенически чинъ кандидата за енорията на с. Добри Войниково.

По случай откриването на работническия станъ край гр. Варна на 25 августъ Негово Високопреосвещенство извърши водоосвещение въ стана. Презъ цѣлия денъ на 26 августъ Архиереятъ прие мѣ посетители. На 28 с. м. по случай храмовия празникъ на катедралата, Негово Високопреосвещенство извърши божествена служба въ съслужение съ храмовия клиръ и при стечение на много богомолци отъ града и гости на Варна.

МЕТОДИЙ БАЛАЛЧЕВЪ

скулпторъ-рѣзбаръ

изработка църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3 телефонъ № 2-57-46.

1—12

Печатница „Просвѣщение“ Варна

ВАРНЕНСКА И ПРЕСЛАВСКА МИТРОПОЛИЯ

ОКРЪЖНО № 4,613

Варна, 29 августъ 1940 г.

До тѣхни Благоговѣйства Енорийскитѣ свещеници въ Варненска и Преславска Епархия

Ваше Благоговѣйство,

Въ заседанието си на 28 VI т. г. Св. Синодъ въ пълненъ съставъ отново се занима съ подигнатия отъ нѣкои епархийски архиереи въпросъ за незаконнитѣ съжителства, по частно, за онитѣ случаи, когато мъжътъ и жената сж бедни и не могатъ да платятъ нуждитѣ такси за документитѣ, необходими за вѣнчаването.

До сега Св. Синодъ на нѣколко пѣти е молилъ правителството да нареди да не се събира отъ доказано беднитѣ, особено незаконно живущитѣ такива, процента върху стойността на тия документи въ полза на държавното съкровище, та беднитѣ да плащатъ по-малка сума. Но до днесъ тия ходатайства на Св. Синодъ не сж уважени.

Сега, следъ като отново обсъди отъ всички страни подигнатия въпросъ, Св. Синодъ намѣри, че не могатъ да се даватъ платно документи за вѣнчаване. Стойността на документитѣ, необходими за вѣнчаване, трѣбва да се събиратъ въ всички случаи. На енорийскитѣ свещеници, както и на православнитѣ братства да се препорѣча да издирватъ незаконно живущитѣ и когато липсата на парични срѣдства е причина да не могатъ да се вѣнчаватъ да правятъ възможното да ги подпомогнатъ съ необходимата озакопяване брака имъ сума. Въ случай, когато нито енорийското братство, нито църковното настоятелство, сж въ състояние да подпомогнатъ парично, на доказано крайно беднитѣ незаконно живущи да се дава помощъ отъ епархийската каса, ако въ бюджета има утвърденъ кредитъ за извънредни разходи. Но за всѣки такъвъ отдѣленъ случай трѣбва да се произнесе епархийскиятъ духовенъ съветъ.

Като Ви съобщаваме горното решение на Св. Синодъ, приканваме Ви да сторите нужното отъ своя страна, за да се издирятъ и озакопятъ всички незаконни съжителства. Ония, които наистина поради крайна бедностъ не могатъ да се вѣнчаватъ, да бждатъ подпомогнати, а ония, които сж въ незаконно съжителство поради други причини, да донесете въ Св. Митрополия.

Отъ Митрополията